

Publicerad 2008-02-16 10:53 av P o e t r y S o f i e

Denna lilla text hamnade från början på min mobil under anteckningar. Det var en nödlösning, jag var tvungen att skriva av mig. För trots att kvällen hade varit rolig, hade den berört mig.

Svart på vitt.

Det var i precis samma sekund jag hade förträngt allting
som någon gång hade haft med dig att göra,
som dina givilda ögon dök upp framför mig.

Dock blev jag glad,

jag är alltid glad i din närvaro.

Men samtidigt fylldes jag men en obehaglig känsla
som fick mina hårstrån att resa sig.

Du rörde vid mig,

på ett sånt där komiskt sätt,

som fick mig att skratta.

Jag gissar att det var det du var ute efter.

Varför?

Sedan försvann du igen.

Men inte långt bort för jag kände fortfarande doften av dig.

Jag försökte vänja mig av vid tanken att få ha dig nära.

Nästa gång jag såg dig,

sjöng du,

melodier,

som grävde sig fram till roten

av mitt hjärta.

Det var som en osynlig säkerhetsnål mellan våra ögon.

Ifall någon av oss skulle backa,

skulle de drabba oss båda smärta.

Ett dubbelsidigt jag tvistade emellan

två världar.

Jag tvingades gå därifrån,

men jag lät fortfarande blicken vandra efter dig.

Allt jag önskade var att få vara vid din sida

i evighet.

Det var det vita.

Allt jag ville var att gömma dig från min verklighet.

Det var det svarta.

Svart på vitt.

Ifall de bara någon enstaka gång,

kunde kombineras.

Jag vet inte ifall jag vid din sida
vill önska någon fortsatt morgondag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren P o e t r y S o f i e med Poeter.se id #19612 innehar upphovsrätten